

Frieddiker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מלוקטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

Introduction

This discourse, delivered by the **Frieddiker Rebbe** (Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn, 1880–1950), sixth Rebbe of Chabad, was given in the summer of 1929 (תרפ"ט), during a period of profound tension and danger for world Jewry. The Frieddiker Rebbe—known for his unwavering mesirus nefesh during the Soviet persecution—taught this maamar around the time of Yud-Beis–Yud-Gimmel Tammuz, the days commemorating his release from Soviet imprisonment. In this maamar, he offers a deeply layered exploration of the verse "מה טבו אהליך יעקב משכנותיה ישראל", weaving together Nigleh and Chassidus to reveal how exile, trials, and daily Jewish life refine the world and manifest G-d's essence through our most hidden strength.

(א)

Questions on the verse: "How goodly are your tents, O Jacob..."

Three explanations on the verse: "You have given a banner to those who fear You, to be displayed because of the truth."

- 1) A test.
- 2) Upliftment.
- 3) Wonders beyond nature.

"שאלות בפסוק "מה טבו אהליך יעקב":
ג' פירושים בפסוק "נתתה ליראיך נס להתנוסס
א, נסיון
ב, הגבחה
ג, נפלאות למעלה מן הטבע

"How goodly are your tents, O Jacob, your dwelling places, O Israel." And our Rabbis said (Sanhedrin 105b): "From the blessing of that wicked one [Bilam] you learn what was in his heart. He sought to say that they should not have synagogues and study halls, so he said, 'How goodly are your tents, O Jacob.' He sought to say that the Divine Presence should not rest upon them, so he said, 'Your dwelling places, O Israel.'" Now, the term "tents" refers to tents of Torah and prayer, as it is written: "And Jacob was a wholesome man, dwelling in tents" (Genesis 25:27).

מה טבו אהליך יעקב משכנותיה ישראל". וְאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְ"ל (סנהדרין ק"ה ע"ב): "מברכתו של אותו רשע אתה למד מה היה בלבו, בקש לומר שלא יהיה להם בתי כנסיות ובתי מדרשות, אמר: 'מה טבו אהליך יעקב', בקש לומר לא תשרה שכונה עליהם, אמר: 'משכנותיה ישראל' וְהָנָה "אהלים" קאי על אהלי תורה ותפלה, כמו "שכתוב: "ויעקב איש תם ישב אהלים

We must understand: why are synagogues and study halls and the resting of the Divine Presence divided into two categories? And why are synagogues and study halls attributed to Jacob, while the resting of the Shechinah is attributed to Israel? For in truth, these are one matter—for synagogues are miniature sanctuaries, and upon every group of ten, the Shechinah rests (Berachos 6a). Study

וְצָרִיךְ לְהַבִּין: לְמָה מְחַלֵּק בְּתֵי כְּנִסְיוֹת וּמְדַרְשֵׁי וְהַשְׂרָאָת הַשְּׂכִינָה לְשְׁנֵי עֲנֻנִים, וּמִיָּחָס בְּתֵי כְּנִסְיוֹת וּמְדַרְשֵׁי לְיַעֲקֹב, וְהַשְׂרָאָת הַשְּׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל? דְּבִאֲמַת הֵם עֲנֵן אֶחָד, דְּבְתֵי כְּנִסְיוֹת הֵם מְקַדְּשׁ מְעוּט, וְעַל כֵּל כֵּי עֲשָׂרָה שְׂכִינָתָא שְׂרָא (ברכות ו' א'), וּבְתֵי מְדַרְשׁ הֵם אֶהְלֵי תוֹרָה, וְשְׂכִינָה שְׂרוּיָה שָׁם. אִם כֵּן לְמָה מְחַלֵּקֵם לְשְׁנֵי עֲנֻנִים מִיָּחָדִים

Friediker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מליקוטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>halls are tents of Torah, and the Shechinah dwells there. If so, why are they separated into two distinct matters?</p>	<p>וְלִהְיוּ זֶה, יֵשׁ לְהַקְדִּים תְּחִלָּה מֵה שְׁפָתוֹב: "נִתְּתָה לִירְאֵיךָ גַם לְהַתְנוּסָס מִפְּנֵי קִשְׁט סֵלָה", וּפִירֵשׁ רַשִׁי: "נִתְּתָה לִירְאֵיךָ גַם – נִסְיוֹנוֹת שֶׁל צְרוֹת הַרְבֵּה; לְהַתְנוּסָס – לְהִיּוֹת מְנַסִּים בָּהֶם אִם יַעֲמְדוּ בִּירְאֵתְךָ". "וְהִנֵּנוּ דְפִירֵשׁ "גַּם" מִלְּשׁוֹן "נִסְיוֹן".</p>
<p>To understand this, we must first preface what is written: “You have given a banner to those who fear You to be displayed because of the truth—Selah.” Rashi explains: “You have also given to those who fear You—tests of many troubles; to be displayed—so they will be tested whether they stand in awe of You.” That is, he interprets “banner (nes)” as a “test (nissayon).”</p>	<p>וּבִמְצוּדַת דָּוִד פִּירֵשׁ "גַּם" מִלְּשׁוֹן הַגְּבֻהָה וְהַרְמָה, כַּנֶּסֶס הַגְּבוּהָה. וּפִירֵשׁ "נִתְּתָה לִירְאֵיךָ גַם לְהַתְנוּסָס" – מַעֲתָה תִתֵּן לִירְאֵיךָ הַרְמָה לְהַתְרוֹמֵם בְּעוֹלָם. דְּשֵׁנֵי הַפִּירוּשִׁים הֵם מִהַמְדַּרְשׁ (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ג"ה): "נִסְיוֹן אַחַר נִסְיוֹן, וּגְדֻלַּיִן אַחַר גְּדֻלַּיִן, בְּשִׁבִיל לְנוֹסְתָן בְּעוֹלָם, בְּשִׁבִיל לְגְדֻלָּן בְּעוֹלָם, כַּנֶּסֶס הַזֶּה שֶׁל סְפִינָה".</p>
<p>The Metzudas David explains “nes” as elevation and uplifting—like a tall flag. Thus: “You have given a banner to those who fear You”—from now on, give to those who fear You exaltation to rise in the world. These two interpretations are found in the Midrash (Bereishis Rabbah 55): “One trial after another, one elevation after another, to test them in the world, to elevate them in the world, like the mast of a ship.”</p>	<p>וְהַפְּרוּשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּ"גַם" הוּא מִלְּשׁוֹן "נִפְלְאוֹת", דְּעֲנִינָנוּ הוּא מֵה שְׁגֻבָּה וּמְרוֹמָם מִן הַטָּבַע. דְּלִפִּי זֶה פִירוּשׁוֹ שֶׁל הַכְּתוּב: "נִתְּתָה לִירְאֵיךָ גַם" – נִסְיוֹן שֶׁל צְרוֹת הַרְבֵּה, וְהוּא בְּכַדִּי "לְהַתְנוּסָס" – לְגְדֻלָּן בְּעוֹלָם, כַּנֶּסֶס שֶׁל סְפִינָה שֶׁהִיא נִרְאִית לְמֵרְחוֹק וְהִנֵּנוּ, דְּגַם בְּמֵימֵי רַבִּים שֶׁל מֵי הַיָּם הַמְטִיל תְּרֻדָּה עַל הַיּוֹשְׁבִים בְּסְפִינָה – הַזֶּה כָּשֵׁם שֶׁהֵגֵס שֶׁל הַסְּפִינָה עוֹמֵד בְּבִטְחוֹן וְחֹזֵק שְׁמוּרָה עַל רוֹמְמוֹת וְהַגְּבֻהָה – כִּד יִרְאֵי הַיָּם שֶׁהֵם "ירְאֵיךָ", עוֹמְדִים חֹזֵק בְּעִבּוּדָתָם בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת, מְגִדֵּל בְּטַחֲוֹנָם שֶׁהוּא בְּכַח שֶׁלְמַעְלָה מִן הַטָּבַע. וְכִמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת י"ז ט"ו): "וַיִּקְרָא שְׁמוֹ הַיָּם נִסִּי" – הַיָּם הוּא גַם שְׁלֵנוּ</p>
<p>(ב)</p>	
<p>The test — is in order to come to “knowing” (דעת) Hashem, which is above nature.</p>	<p>הַנִּסְיוֹן – כְּדֵי לְבוֹא לְ"דַעַת" אֵת הוִי' שֶׁלְמַעְלָה מִן הַטָּבַע.</p>
<p>Three letters construct six houses.</p>	<p>ג', אותיות בונות ששה בתים</p>

Friediker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מלוקטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>The Baal Shem Tov's explanation — through “desire” (רצה) in the letters of Torah, a “window” (צהר) is made, to transform the “trouble” (צרה).</p>	<p>פירוש הבעל שם טוב – עליידי "רצה" באותיות "התורה, נעשה צהר" להפך את ה"צרה</p>
<p>And the explanation of the matter is as follows: behold, it is written (Deuteronomy 4:35), “For Hashem your G-d is testing you to know.” That is, through trials one comes to the level of Daas (intimate knowledge of G-d). And this is through overcoming all matters that obstruct and delay the service of Hashem, blessed be He, in Torah and prayer and in fulfillment of the mitzvos. Through this, one reaches Daas of Hashem. For “Elokim” in gematria is “HaTeva” (the nature). And according to nature, time is arranged in the order of past, present, and future — “was, is, and will be.” But through the trials one attains Daas of Havayah — that Havayah is “He was, is, and will be simultaneously,” which is above nature.</p>	<p>וביאור הענין הוא, דהנה כתיב: "כי מנשה הוי' אלוקיכם אתכם לדעת", דעל ידי הנסיונות באים לבחינת דעת, והיינו דעל ידי שמתגבר על כל הדברים המונעים ומעכבים מעבודת ה' יתברך בתורה ותפלה וקיום המצוות, הנה על ידי זה מגיעים לדעת את הוי', ד"אלוקים" בגימטריא "הטבע", ועל פי הטבע הרי הנזמן הוא בסדר דעבר, הווה ועתיד, הנה ויהיה, ועל ידי הנסיונות מגיעים לדעת את הוי', דהוי' הוא הנה, הנה ויהיה באחד – שהוא למעלה מן הטבע</p>
<p>And it is known that a trial (nisayon) is where the G-dly spark is extremely concealed and hidden. And as is the known rule, that the lower a spark has fallen, the higher its root. Like the example of a wall of stones: the stone that was originally on top of the wall — when it falls, it falls farther away from the wall than the stone that was on the bottom of the wall, for when that one falls, it lands close to the base of the wall.</p>	<p>וידוע שהנסיון הוא שהניצוץ האלקי הוא מסתור ונעלם ביותר, ובהכפל הנדוע, שהניצוצות שנפלו למטה יותר — שרשן הוא למעלה יותר, וכמו כהל של אבנים, הנה האבן שבראש הכתל — כשנפלה, הרי היא נופלת למרחוק יותר מן הכתל, מכמו האבן שהוא בתחתית הכתל — דכשהוא נופל, הרי הוא בסמוך אל הכתל</p>
<p>Now the letters are called “stones,” as it is said in Sefer Yetzirah: “Two stones build two houses.” Just as a house is built from stones, and according to the number of stones and their arrangement is the size of the house in length, width, and height — so too with a word: according to the number of letters and their combinations is the meaning of the word. Two letters build two houses — like alef and beis, which form the combinations "av" and "ba." Three letters build six houses — such as the letters tzadi, hei, reish — which have six permutations.</p>	<p>והנה האותיות נקראים "אבנים", וכמו שנאמר בספר יצירה: "שתי אבנים בונות שתי בתים", דכשם שהבית נבנה מאבנים, וכפי ריבוי האבנים וסדרם — כן יהיה גדל הבית בארפו, רחבו וגבהו. וכן הוא בתבנה — אשר לפי רב האותיות שבו וסדרן בצירופיהן, כן יהיה פרוש התבנה ההיא. וב' אותיות בונות שתי בתים — כמו א' ב', שכן ב' אותיות, ובונות שתי בתים — שני צרופים: "אב", "בא". ושלשה אותיות בונות ששה בתים — כמו אותיות "צה"ר", שיש לו ששה צרופים</p>

Friediker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מליקוטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>And it is known in Kabbalah from teacher to teacher from our master the Baal Shem Tov, may his soul be in Eden, that in this combination (צ-ה-ר) there are three roots and three branches. The roots are: tzar (distress), ratzah (desire), and tzohar (light/window). And our master the Baal Shem Tov, may his soul be in Eden, said that through the letters in Torah and prayer — which is the meaning of “Come into the ark” (Genesis 7:1), that “ark” (teva) means the letters of Torah and prayer — and “come into the ark” means to enter into the letters of Torah and prayer, to learn with vitality and to daven with vitality. For vitality points to the inner will, which is the concept of ratzah (desire). Through this, one makes a tzohar (window) in the ark — and with this power one transforms the tzarah (distress) of the tzar (oppressor), may G-d spare us, into a tzohar (light).</p>	<p>וידוע בקבלה, רבי מפי רבי ממורנו הבעל שם טוב נשמתו עָדוּן, דבצירוף זה הרי יש בו ג' עקררים וג' מסתעפים — העקררים הם: "צָר", "רָצָה", "צָהָר". ואמר מורנו הבעל שם טוב נשמתו עָדוּן, דעל ידי האותיות בתורה ותפלה — שהיא ענין "בא אל התבה", ד"תבה" הם אותיות התורה ותפלה, ו"בא אל התבה" הוא הפניסה בתוך האותיות של התורה ותפלה — לערנען מיט א חיות, און דאוונען מיט א חיות, דהחיות מורה על פנימית הרצון — שהיא ענין "רצה". הנה על ידי זה נעשה "צהר" לתבה, דבכח זה מהפכים את ה"צרה" של ה"צָר" הצורר — רחמנא "לצלן" — ל"צהר".</p>
<p>And similarly it is written (Jeremiah 30:7): “It is a time of trouble for Jacob, and from it he will be saved.” That from that very tzarah (trouble) will come salvation. This is the idea of the tzohar (light) that shines great light — like at noon, when the sun shines in its full strength, as it is written (Judges 5:31): “And those who love Him are like the sun when it emerges in its might.”</p>	<p>ועל דרך דכתיב: "ועת צרה היא ליגעקב וממנה יושע", דמן הצרה ההיא תצא לו עוד ישועה — דזהו ענין "צהר" שמאיר אור רב, וכמו בצדקתים שהוא תקף זריחת השמש, כן כתיב: "ואהבו כצאת השמש בגברתו".</p>
<p>(ג)</p>	
<p>The light of the intellect within each word is according to the permutations of its letters.</p>	<p>אור השכל שבכל מילה הוא לפי צרופי האותיות.</p>
<p>The creation of the worlds comes from the shattering of the vessels of Tohu.</p>	<p>התהוות העולמות — משבירת הכלים דתהו.</p>
<p>From the 288 sparks, there remain to be refined 86, which is the numerical value of “HaTeva” (the nature).</p>	<p>מתוך רפ"ח נצוצות נשארו לברר פ"ו, בגימטריא הטבע.</p>
<p>In the final exile, truth is not seen, and falsehood appears as truth.</p>	<p>בגלות האחרון, האמת אינה נראית והשקר נראה כפאמת.</p>

Friediker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מלוקטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>And the matter in this is: behold, in all the letters, the nature of the permutations determines the light of intellect and the inner content that fills them and surrounds them. For example, in the word “av” (father), it has its inherent meaning, and it also has what is external and surrounds it. Likewise, in the word “bo” (come), what surrounds it is: from where did it come and to where is it going. And so it is with all words — they have what fills them and what surrounds them.</p>	<p>והענין בזה הוא, דהנה בכל האותיות, הנה לפי אפן הצורפים בן ינה האור שכל והתוכן פנימי הממלא אותם והסובב אותם. וכמו בתבת "אב" — הרי יש לו פרושו במוכנו, ויש לו במה שהיא חוץ ממנו ומסובב מאתו. וכן בתבת "בא", דהמסובב ממנו הוא: מאין בא ולאן בא. וכן הוא בכל התבות — שיש להם מה שממלא אותם ומה שסובב אותם.</p>
<p>Therefore the letters are called “vessels,” for just as vessels receive within them what is placed into them — some vessels receive food, others receive drink — so too the letters receive the intellectual light within them. And according to the arrangement of the letter combinations, so too is the nature of the word, like the structure of a house in its length, width, and height, which is according to the number of stones and their arrangement.</p>	<p>ולכן האותיות נקראים כלים, וכשם שהכלים הרי הם מקבלים בתוכם את הנתון בהם — וישנם כלים מקבלים אוכל, וישנם כלים מקבלים משקה — הנה כמו בן האותיות הרי הם מקבלים את האור שכל שבהם. וכפי אפן צורפי האותיות בן ינה התבה ההיא, בדמיון ציור הבית בארכו, רחבו וגובהו — שהוא לפי מספר האבנים וסדרם.</p>
<p>And behold, the creation of the worlds Beriah, Yetzirah, and Asiyah comes from the “shattering of the vessels” of Tohu — these are the letters of Tohu that became separated. And from them are the 288 sparks that must be refined through the four exiles. Of these, 202 sparks were refined in the Egyptian exile, as it is written: “And also a mixed multitude went up with them” (Exodus 12:38). The remaining 86 sparks — the numerical value of “HaTeva” (the nature) — must be refined in the other three exiles.</p>	<p>והנה התהוות עולמות בריאה, יצירה, עשייה — הוא משבירת הכלים דתהו, שהן האותיות דתהו שנתפרדו. ומקו הוא הרפ"ח ניצוצות שצריכים להתברר בהד' גליות. אשר ר"ב ניצוצות נתבררו בגלות מצרים, וכמו שכתוב: "וגם ערב רב עלה אתם", ופ"ו ניצוצות — בגימטריא "הטבע" — צריכים להתברר בהג' גליות.</p>
<p>And the primary [work] is in this final exile, which is more difficult than the two prior exiles. For “teva” (nature) means sinking and submerging, and also is related to the words “circular” and “ring” — meaning that the essence of nature is that truth is not visible and falsehood appears as truth.</p>	<p>והעקר הוא בגליות זה האחרון, העולה בקשיו על השני גליות שקדמו לו. דהנה "טבע" — הרי פירושו: צלילה ושקיעה, וכן מלשון עגול וטבעת. דענין הטבע הוא — מה שהאמת אינו נראה, והשקר נראה לאמת.</p>

Frierdiker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מליקוטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>Like an object sunken in water, where the water conceals it from all sides — in truth, the object exists just as much as when revealed, but it is hidden and buried within the waters that envelop it like a ring from all directions. Yet to the eye of the beholder, it seems as if the sunken object does not exist at all — and not only that, the viewer does not see the truth, but sees the falsehood that covers over the truth, and imagines that it is the truth.</p>	<p>וּכְמוֹ עַל דְּרָף דְּבַר הַנִּטְבָּע בְּמַיִם — שֶׁהַמַּיִם מְכַסִּים אוֹתוֹ מִכָּל צֵד וּפְנֵה — הָרִי בְּאֶמֶת, הָרִי דְבַר הַנִּטְבָּע וְשֵׁנוּ בְּמַצִּיאוֹת כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּגִילּוֹי, אֲלֵא שֶׁהוּא נֶעְלָם וְנִגְנָז תּוֹךְ הַמַּיִם — הַמְכַסִּים אוֹתוֹ כְּטַבַּעַת הַסּוּבָבָת בְּהַשְׁוֹאָה מִכָּל צֵד. אֲבָל לְעֵינֵי הָרוֹאֶה, נִדְמָה שֶׁהַדְּבַר הַנִּטְבָּע אֵינֶנּוּ כָּלֵל בְּמַצִּיאוֹת. וְלֹא זֶה בְּלִבְד — שֶׁהָרוֹאֶה אֵינֶנּוּ רוֹאֶה אֶת הָאֶמֶת, אֲלֵא עוֹד רוֹאֶה אֶת הַשֶּׁקֶר הַמְכַסֶּה עַל הָאֶמֶת, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁהוּא הָאֶמֶת.</p>
<p>And in this lies the advantage — may G-d spare us — of the darkness of the multitude of concealments in the final exile over those that preceded it. For then, although — Heaven forbend — there were many evil decrees and concealments, nonetheless the truth was visible through the falsehood. The matters of the world did not disturb as much as in this final exile in the footsteps of Moshiach, where all the hardship and heaviness — Heaven help us — come from the dominance of nature, in which falsehood appears as truth and surrounds everything like a circle that encompasses both the small and the great.</p>	<p>וּבְנֵה הוּא יִתְרוֹן הַחֹשֶׁךְ — רַחֲמָנָא לְצַלְן — שֶׁל רִיבּוּי הָעֲלָמוֹת וְהַסְתָּרוֹת בְּגִלוֹת הָאֶחָדוֹן, עַל מֵה שֶׁקִּדְמוּ לוֹ. דְּאִז, הַנֶּה הַגַּם שֶׁהָיוּ — לֹא עָלִינוּ — רִיבּוּי הָעֲלָמוֹת וְהַסְתָּרוֹת שֶׁל גְּזֵרוֹת רַעוֹת — רַחֲמָנָא לְצַלְן — אֲבָל עַל כָּל פְּנִים, הִיָּה נִרְאֶה הָאֶמֶת מִתּוֹךְ הַשֶּׁקֶר. וְהִיָּנוּ, דְּעִנְיֵי הָעוֹלָם לֹא הִטְרִידוּ כָּל כּוֹ כְּמוֹ בְּגִלוֹת זֶה הָאֶחָדוֹן — בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא — דְּכָל הַקּוֹשִׁי וְהַכְּבֵד — רַחֲמָנָא לְצַלְן — הוּא בְּהַגְבַּרַת הַטְּבַע, שֶׁהַשֶּׁקֶר נִרְאֶה לְאֶמֶת, וְסוּבֵב אֶת הַכֵּל כְּעִגּוּל הַסּוּבֵב וּמְקִיר קֶטָן וְגָדוֹל.</p>
<p>(ד)</p>	
<p>The sparks within the trials are higher and have fallen lower.</p>	<p>הַנְּצוּצוֹת שֶׁבְּנִסְיוֹנוֹת — גְּבוּהִים יוֹתֵר וְנִפְלוּ לְמַטָּה יוֹתֵר.</p>
<p>The work of refinement is through engaging in the physical matter properly.</p>	<p>עֲבוֹדַת הַבִּירוּרִים עַל־יְדֵי הַתְּעַסְקוֹת בְּדַבַּר הַגִּשְׁמִי כְּרִאִי.</p>
<p>But in a trial, a person must overcome within himself, by arousing the point of Judaism.</p>	<p>אֲבָל בְּנִסְיוֹן — הָאָדָם צָרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר בְּתוֹךְ עַצְמוֹ, עַל־יְדֵי שְׂמֵעוֹרֵר נְקוּדַת הַיְהוּדוּת.</p>
<p>And this is [the meaning of] “For Hashem your G-d is testing you to know” — for the entire concept of trials is to ascend and reach, specifically through avodah (Divine service), the level of Daas (intimate knowledge) of Havayah, which is above nature.</p>	<p>וְזֶהוּ "כִּי מִנְשָׂה הוֹי' אֱלֹקֵיכֶם אֶתְכֶם לְדַעַת", כִּי כָּל עִנְיָן בְּנִסְיוֹנוֹת הוּא לְעֵלוֹת וּלְהַגִּיעַ עַל יְדֵי הָעֲבוֹדָה דְּוָקָא לְבְחִיבַת דַּעַת אֶת הוֹי', שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִן הַטְּבַע.</p>

Friediker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מלוקטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>For the sparks in the final exile — especially in the footsteps of Moshiach — are sparks of trials, in which the G-dly spark is extremely hidden and concealed. This itself is proof of the greatness of their root above, higher and higher.</p>	<p>דהניצוצות שבעולות האחרון, ובפרט בעקבות משיחא — הם ניצוצות של נסיונות, שהניצוץ האלקי מסתתר ונעלם בהם ביותר. דנה גופא הוא הוראה על גדל שרש מעלתו למעלה מעלה יותר.</p>
<p>Like the example of a stone at the top of a wall — when it falls, it falls farther from the wall; and so too with the sparks of Tohu, which fell lower — the sparks in trials are the highest and fell the lowest.</p>	<p>וכמעל האבן שבראש הכתל — דכשנפל למטה, הוא נפל ברחוק מן הכתל. וכן הוא בניצוצות דתהו שנפלו למטה יותר — הנה הניצוצות שבעולות הם גבוהים ביותר ונפלו למטה יותר.</p>
<p>For the concept of a trial is not like other physical matters that are refined — such as food or drink, where the spark is in the food being refined. When one eats that food according to Torah, making a blessing before and after, and the eating itself is proper — through this the food is refined.</p>	<p>דהנה ענין הנסיון — אינו כמו שארי דברים גשמיים המתבררים, וכמו מאכל גשמי או שתיה בשמית — שהניצוץ הוא במאכל המתברר. וכאשר האדם אוכל את המאכל שהוא על פי מצוות התורה — שמברך עליו ותלה וסוף, וגוף ועצם אכילתו הוא כדבעי — הנה על ידי זה מברר את המאכל.</p>
<p>That is, the refinement is through the person's engagement with the food — blessing it and eating it properly, as one who eats for the sake of Heaven. Through this food his strength is fortified, and with that energy he studies, prays, performs acts of kindness and fulfills mitzvos — through this the spark in the food is refined and elevated into G-dliness.</p>	<p>והינינו, שהברור הוא על ידי התעסקות של האדם עם המאכל — לברך עליו ולאכל אותו כראוי, באכילת אדם שאוכל לשם שמים. ועל ידי המאכל שהוא מתחזק פחו, ובכח האכילה ההיא — לומד ומתפלל ועוסק בגמילות חסדים וקיום המצוות. הנה על ידי זה מתברר הניצוץ שבמאכל ועולה ונכלל באלקות.</p>
<p>And so it is with all physical matters — the mode of refinement is through one's involvement with them, and through that the spark is refined. The reason is because the spark is found within the physical thing — and therefore its refinement is through involvement with the physical matter, through which the spark rises and becomes included in G-dliness.</p>	<p>וכן הוא בכל הדברים הגשמיים, דאופן הברור הוא שמתעסק בהם, ועל ידי זה מתברר הניצוץ שבהם. וטעם הדבר הוא, לפי שהניצוץ נמצא בדבר הגשמי ולזאת, הנה אופן ברורו הוא על ידי ההתעסקות בדבר הגשמי — שעל ידי זה עולה הניצוץ ונכלל באלקות.</p>
<p>But not so with a trial — the manner of refinement is not through involvement with the trial itself, but through the person's inner effort to overcome the trial.</p>	<p>מה שאין פן בנסיון — דאופן הברור הוא לא בהתעסקות בו בעצמו, כי אם בהתעסקות האדם עם עצמו להתגבר על הנסיון.</p>

Frierdiker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מליקוטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>For a trial is not a thing in and of itself at all, unlike other physical things which have their own existence and contain a spark. Thus, their refinement is through proper Torah-guided involvement. But a trial has no reality of its own — its whole existence is to conceal and obstruct. That is its only strength — that it hides and covers.</p>	<p>דְּהַנְסִיּוֹן אֵינוֹ דָּבָר מֵצַד עֲצָמוֹ כְּלָל, וְאֵינוֹ דוֹמֶה לְשֵׁאֲרֵי דְבָרִים גְּשָׁמִיִּים — שֶׁהֵם מְצִיאוֹת לְעֲצָמָם, וַיֵּשׁ בָּהֶם נִיצוּץ. וְלִזְמַת, הִנֵּה בְּרוּר הַנִּיצוּץ הוּא עַל יְדֵי הַהִתְעַסְקוֹת בְּדָבָר הַגְּשָׁמִי שֶׁיִּהְיֶה עַל פִּי מְצוֹת הַתּוֹרָה. אֲבָל הַנְּסִיּוֹן אֵינוֹ דָּבָר לְעֲצָמוֹ כְּלָל — רַק שֶׁהוּא עוֹמֵד לְהַעֲלִים וּלְמַנֵּעַ, וְזֶהוּ כַח מְצִיאֹתוֹ — מֵה שֶׁהוּא מַעֲלִים וּמְסַתֵּיר.</p>
<p>Therefore, all the engagement must be in the person himself — to overcome and push away the concealment. And this is done by arousing the essential power, which is the strength of the soul — the point of Judaism that exists within every single Jew — to stand with strength against all that obstructs and hinders.</p>	<p>וְלִזְמַת, הִנֵּה כָּל הַהִתְעַסְקוֹת צָרִיף לְהִיּוֹת בְּאֲדָם בְּעֲצָמוֹ — לְהִתְגַּבֵּר וּלְדַחֵת אֶת הַהִסְתָּר. וְהוּא עַל יְדֵי שֶׁמְעוֹרָר כַּח הַעֲצָמִי, שֶׁהוּא תְקוּף הַנְּשָׁמָה, וְהוּא נִקְדַּת הַיְהוּדוּת שֶׁיִּשְׁנֶנּוּ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל — לְעַמֵּד בְּתְקוּף נֶגֶד כָּל מוֹנֵעַ וּמַעֲכָב.</p>
<p>(ה)</p>	
<p>The avodah (Divine service) of all Israel in the era of Ikvesa d'Meshicha (the footsteps of Moshiach) — is to overcome the trials with a path of rejection and with great strength, and Hashem gives strength for the fulfillment of Torah and mitzvos.</p>	<p>עֲבוּדַת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּעֶקְבֵּיתָא דְּמִשִּׁיחָא — לְהִתְגַּבֵּר עַל הַנְּסִיּוֹנוֹת בְּדָרְךָ דְּחִיָּיה וּבְתוֹקְךָ גָּדוֹל, וְהַקְּב"ה נוֹתֵן כַּח לְקִיּוּם תּוֹרָה וּמִצְוֹת.</p>
<p>“Your tents, O Jacob” — refers to public Torah learning in the synagogue; “Your dwelling places, O Israel” — refers to love of fellow and good character traits.</p>	<p>אֵהְלִיף יַעֲקֹב" — לִימוּד בְּרַבִּים בְּבֵית הַכְּנֻסַת, "מִשְׁכְּנוֹתַיִךְ יִשְׂרָאֵל" — אֵהֱבֵת רַעִים וּמִדּוֹת טוֹבוֹת.</p>
<p>And behold, this is the avodah of all Israel in the final exile, in the footsteps of Moshiach: to awaken the point of Judaism that is found deeply, deeply embedded in the heart of every Jew. And through the strong power of this point of his heart, he can stand firm with full strength and might against any obstacle and hindrance from studying Torah and fulfilling the mitzvos, and to overcome the trial — to learn Torah and fulfill the mitzvos without paying attention at all to the obstructions and hindrances, and not to reckon with them at all.</p>	<p>וְהִנֵּה זֹאת הִיא עֲבוּדַת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּת הָאַחֲרוֹן בְּעֶקְבֵּיּוֹת מִשִּׁיחָא, לְעוֹרֵר אֶת נִקְדַּת הַיְהוּדוּת אֲשֶׁר נִמְצָא עֲמֵק עֲמֵק בְּלֵב כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, וּבְכַח עֲזוֹ גְבוּרַת נִקְדַּת לְקַבּוֹ זוֹ, יְכוּל הוּא לְעַמֵּד חֲזָק בְּכָל תְּקוּף עוֹ וְנֶגֶד כָּל מוֹנֵעַ וּמַעֲכָב מִלְּמוּד אֶת הַתּוֹרָה וּלְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת, וְלְהִתְגַּבֵּר עַל הַנְּסִיּוֹן, וְלִלְמַד תּוֹרָה וְיִקְיֵם אֶת הַמִּצְוֹת מִבְּלִי לְשׂוּם לֵב כְּלָל אֶל הַמוֹנְעִים וְהַמַּעֲכָבִים, וְלֹא לְהִתְחַשֵּׁב עִמָּהֶם כְּלָל וּכְלָל.</p>

Frierdiker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מליקוטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>For this is not like the spark in a physical object which must be refined through labor — rather here the refinement is specifically through rejection. That is, the overcoming of trials to defeat them is not through the avodah of intellect and heart in Torah and prayer alone, but through the essential power of the soul — which is the revelation of the essence of the Yechidah (the innermost soul) and its bond with G-dliness.</p>	<p>שְׁהָרֵי אֵינּוּ דוּמָה לְהַנְיָצוּץ שֶׁבְדָבָר הַגִּשְׁמִי שֶׁצָּרִיכִים לְבָרְרוֹ עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה, אָבֵל כָּאֵן הַבְּרוּר הוּא עַל יְדֵי דַחְיָה דוּקָא. וְהַיְינוּ, דְּהַתְּגַבְרוּת בְּעֵנָן הַנְּסִיווֹת לְנִצְחֹת אוֹתָם — הָרֵי אֵין זֶה עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה דְּמוּחַ וְלֵב בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה בְּלִבְדּוֹ, כִּי אִם בְּכַח הָעֲצָמִי שֶׁבְּנַפְשׁוֹ, שֶׁהוּא עֵנָן הַתְּגַלּוּת עֲצָם הַיְחִידָה וְדַבְּקוּתָהּ שֶׁל הַנֶּפֶשׁ בְּאַלְקוּת</p>
<p>Therefore the entire avodah is to stand in the trial in actuality — like when one is prevented from learning or praying, one must actually stand in the trial — not by waging war, meaning not with arguments and answers, but to learn, to pray, and to conduct oneself in the ways of Torah and mitzvah — all with great strength and inner vitality, which is essential strength, without any debate or answer at all.</p>	<p>וְלִזְאוּת, הִנֵּה כֹּל הָעֲבוּדָה הוּא לְעֲמֵד בְּנִסְיוֹן בְּפִעֵל. וְכֵמוֹ כְּאֲשֶׁר מוֹנְעִים מִלְּמֹד אוֹ לְהַתְּפַלֵּל — צָרִיכִים לְעֲמֵד בְּנִסְיוֹן בְּפִעֵל, וְלֹא בְּדָרֶךְ מִלְחָמָה, הַיְינוּ לֹא בְּדָרֶךְ טַעֲנָה וּמַעֲנָה, כִּי אִם לְלִמּוּד וְלַהֲתַפְלֵל וְלַהֲתַנְהֵג בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת. וְכֹל זֶה בְּתַקְוָה גְּדוּלָה וּבְחַיִּית פְּנִימִי — שֶׁהוּא תַקְוָה הָעֲצָמִי — בְּלִי שׁוּם טַעֲנָה וּמַעֲנָה כָּלל</p>
<p>For it is specifically through this that one overcomes the trials. For all Israel are believers, children of believers, with simple faith, and He alone is, and there is none beside Him. And the Torah and mitzvos are eternal. Therefore, with this strength he stands firm to fulfill Hashem's mitzvos without questioning His ways, asking: why should it be such before Him, that specifically in the footsteps of Moshiach, with lowly souls, there are such great trials?</p>	<p>שֶׁבְּזֶה דוּקָא מִתְּגַבְּרִים עַל הַנְּסִיווֹת. דְּהַנֵּה כֹּל יִשְׂרָאֵל מֵאֲמִינִים בְּנֵי מֵאֲמִינִים — בְּאֲמוּנָה פְּשוּטָה, וְהוּא יִתְבָּרַךְ לְבִדּוֹ הוּא, וְאֵין זוּלָתוֹ. וְהַתּוֹרָה וּמִצְוֹת נִצְחִיִּים הֵמָּה. וְלִזְאוּת, הִנֵּה בְּתַקְוָה זֶה — יַעֲמֵד תְּזַק לְקִיּוּם מִצְוֹת ה' בְּלִי לְהַרְהֵר אַחַר מְדוּתָיו יִתְבָּרַךְ: כִּי לְמָה הִיָּתֵּר כְּזֹאת מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ — דוּקָא בְּעֵקֶב כּוֹת מְשִׁיחָא,?! בְּנִשְׁמוֹת נְמוּכוֹת, יִהְיוּ נְסִיווֹת גְּדוּלוֹת כְּאֵלוֹ</p>
<p>Rather, he knows with certainty that Havayah chose him — to place his soul at this time and in this place for his good, and that He gives him the strength and power to stand in the trial. On the contrary — His strength is with him, to refine and purify and add light.</p>	<p>אֵלָּא — יוֹדֵעַ בְּרוּר: כִּי בּוֹ בְּחַר הוּי' — לְהוֹרִיד נִשְׁמָתוֹ בְּזִמְנָן זֶה וּבְמִקוֹם זֶה — לְטוֹבָתוֹ. וְהוּא יִתְבָּרַךְ נִתֵּן בּוֹ כַּחַח נְעִז לְעֲמֵד בְּנִסְיוֹן. וְאִדְרָבָּא — כַּחוֹ אֲתוּ עִמּוֹ — לְבָרְרוֹ וּלְזַכּוֹ וְלַהוֹסִיף אוֹר</p>
<p>As it is stated (Avodah Zarah 3a): “The Holy One, blessed be He, does not come with demands upon His creatures; and when He asks, He asks only according to their strength; and when He gives, He gives according to His strength.” That is, when a person does according to his capacity, Hashem then gives him — as it were — according to <i>His</i> strength, in a manner that transcends nature.</p>	<p>וְכִמְאָמֵר: "אֵין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּא בְּטָרוּנְיָא עִם בְּרִיּוּתָיו, וּכְשֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ — אֵינּוּ מְבַקֵּשׁ אֵלָּא כְּפִי כַּחוֹ, וּכְשֶׁהוּא נוֹתֵן — הוּא נוֹתֵן כְּפִי כַּחוֹ יִתְבָּרַךְ". הַיְינוּ: דְּכַאֲשֶׁר הָאָדָם עוֹשֶׂה כְּפִי כַּחוֹ — אַזּ נוֹתֵן לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּפִי כַּחוֹ כְּבִיכּוֹל, בְּאִפְסָן שְׁלִמְעָלָה מִן הַטָּבַע</p>

Frierdiker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מליקוטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>If so, it is certain that what Hashem gives him is the power to overcome all the obstacles and delays, and to fulfill the Supernal intention. If so, the matter depends only on his own avodah and effort with himself — to arouse the essential strength of his soul, to stand in the trial and connect himself to Torah learning and mitzvah observance.</p>	<p>ואי לזאת — הרי ודאי, הדבר אשר הקדוש ברוך הוא נותן לו — כח להתגבר על כל המניעות ועכובים, ולהשלים הפונה העליונה. ואם כן — הרי אין הדבר תלוי אלא בעבודתו והתעסקותו עם עצמו — לעורר כח תקופה נקודת נפשו, לעמד בנסיון, להתקשר בלמוד התורה וקיום המצוות.</p>
<p>And this is [the meaning of] “How goodly are your tents, O Jacob” — these are the synagogues and study halls, for through diligence in the letters of Torah in evening and morning classes, specifically in public, and “Your dwelling places, O Israel” — this refers to love of fellow Jews and acquisition of good character traits, which comes through learning the inner dimension of Torah. Through this: “You have given a banner to those who fear You, to be lifted up” — to stand strong and overcome all the trials.</p>	<p>וזהו "מה טבו אהליה יעקב" — שהם הבתי כנסיות וברייתו מדרשים, דעל ידי השקידה באותיות התורה בשעורי ערב ובקר — ברבים דוקא. ו"משכנותיה ישראל" — שהם אהבת רעים וקנין המדות הטובות, הבא מלמוד פנימיות התורה. הנה על ידי זה — "נתתה ליראיה נס להתנוסס", לעמד חזק להתגבר על כל הנסיונות.</p>
<p>(ה)</p>	
<p>Businesspeople extend the letter Yud into the heel — Yaakov — but that is only a temporary tent.</p>	<p>בעלי עסקים ממשיכים את היו"ד בעקב — יעקב, אבל זה רק אהל עראי</p>
<p>But those who dwell in the tent — [that is] a permanent dwelling, “Your dwelling places, O Israel.”</p>	<p>אבל יושבי אהל — דירת קבע, "משכנותיה ישראל".</p>
<p>In the time of exile, the avodah is with self-sacrifice, and therefore “your tents, O Jacob” is equal to “your dwelling places, O Israel.”</p>	<p>בזמן הגלות העבודה במסירות נפש, ולכן "אהליה יעקב" הוא שווה ל"משכנותיה ישראל".</p>
<p>And now it will be understood why he divides “the tents of Jacob” and “the dwelling places of Israel” into two distinct matters. For a tent is a temporary dwelling, and a dwelling (mishkan) is a permanent one. And regarding Jacob it says “tent,” and regarding Israel it says “dwelling.”</p>	<p>והנה יובן מה שמחלק "אהלי יעקב" ו"משכנות ישראל" לשני ענינים מיוחדים, דהנה אהל הוא דירת עראי, ומשכן הוא דירת קבע, וביעקב אמר "אהל", ובישראל אמר "משכן".</p>
<p>For there are two modes of service: the avodah of businessmen and the avodah of those who dwell in the tent. For businessmen are called “Yaakov,” which is Yud-Eikev — and just as the heel is the end of the body, so too they appear to be the lowest rungs of the stature of Israel.</p>	<p>דהנה יש ב' אפני עבודה — עבודת הבעלי עסקים ועבודת יושבי אהל. כי הבעלי עסקים נקראים "יעקב" — שהוא יו"ד עקב. וכשם שהעקב הוא סוף הגוף, כך הם לכאורה מדרגות התחתונות שבקומת ישראל.</p>

Friediker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מלוקטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>For they are constantly occupied in their livelihood and toil, with great exertion of soul and body. Yet in truth, in them and through them is sustained the entire stature of Israel. This is the Yud in the heel: they draw down the Yud, the point of Judaism, even into the heel.</p>	<p>לפי שטרודים תמיד בפרנסתם ועבודתם — ביגיעה עצומה, ביגיעת נפש ויגיעת בשר. אכל באמת, הנה בהם ועל ידם דוקא — הוא קיום כל קומת ישראל. וזהו "יו"ד עקב" — שממשיכים היו"ד שהוא נקדת הנהדות גם בעקב.</p>
<p>That is: even in mundane matters of business and commerce, they draw down good middos, acts of kindness, giving tzedakah, and love of a fellow. And when they fix times for Torah, this causes great nachas ruach Above — infinitely.</p>	<p>והיגיו: דגם בענינים הפשוטים דמסחר וקנין — ממשיכים מדות טובות, וגמילות חסדים, ונתינת צדקה, ואהבת רעים. וכשהם קובעים עתים לתורה — הנה מנה נעשה נחת רוח גדול למעלה מעלה, עד אין סוף ברוך הוא.</p>
<p>And it is well known and widely publicized — from books and those who write them — the greatness of public learning and the immense merit of saying Tehillim and learning halachah and aggadah. Yet this is still called “a temporary dwelling.”</p>	<p>וכידוע ומפורסם מפי ספרים ומפי סופרים — במעלת הלמוד ברבים, וגדל הזכות של אמירת תהלים ולימוד "הלכה ואגדה. ומכל מקום נקרא זה "דירת עראי</p>
<p>But those who dwell in the tent — namely Torah scholars who are always involved in Torah with consistency — their Torah is called “a permanent dwelling.”</p>	<p>אבל יושבי אהל — והם התלמידי חכמים שעוסקים תמיד בתורה בקביעות — נקראת תורתם "דירת קבע".</p>
<p>And this is what is written: “He established a testimony in Jacob and placed a Torah in Israel” (Tehillim 78:5) — the Torah itself, which is supernal wisdom, called the Supernal Palace of the Holy One Blessed Be He, where the Infinite Light is constantly revealed — is revealed in the aspect of Israel.</p>	<p>וזהו דכתיב: "ויקם עדות בייעקב, ותורה שם בישׂראל" — שהתורה עצמה, שהיא חכמה עילאה — הנקראת "היכלא עילאה דקודשא בריה הוא", שאור אין סוף ברוך הוא מתגלה שם בתמידות — הוא מתגלה "בבחינת ישׂראל".</p>
<p>But a testimony — which is only a radiance from supernal wisdom — is drawn into Jacob. Therefore it is called “a temporary dwelling.”</p>	<p>אבל "עדות" — אינו אלא רק הארה מבחינת חכמה עילאה — הוא נמשך בייעקב. ולכן נקראת "דירת עראי".</p>
<p>And this is “How goodly are your tents, O Jacob” — for the tents of Jacob are good. As our Sages said (Berachos 5a), “There is no good but Torah.” Nevertheless, it is only a temporary dwelling.</p>	<p>וזהו "מה טבו אהליהו יעקב" — דאהלי יעקב הם טובים, וכמאמר: "אין טוב אלא תורה". אכל מכל מקום — הוא רק דירת עראי בלבד.</p>
<p>But the constant involvement in Torah — these are the “dwelling places of Israel” — which are higher, being a permanent dwelling. Therefore, he divides them into two distinct levels and matters.</p>	<p>אכל ההתעסקות תמיד בתורה — שהם "משכנות ישׂראל" — הוא נעלה יותר, שהוא דירת קבע. ולואת מחלקם בשתי מדרגות וענינים חלוקים זה מנה.</p>

Frierdiker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מליקוטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

<p>However, this is all in structured and hierarchical avodah — for then there are differences between higher and lower levels. But when the avodah is in the time of exile — clarifying sparks of trials and with mesirus nefesh — then the tents of Jacob are like the dwelling places of Israel.</p>	<p>אָמנם פֿל זױ האָט בַּעבֹדֶה דֶסדֶר וְהַדְרָגָה — דָּאָז יִשׁ חֲלוּקֵי מַדְרָגוֹת עָלְיוֹן וְתַחְתּוֹן. אָבֵל פֿאַשֶׁר הָעֵבֹדֶה בְּזִמְנֵי הַגָּלוּת — הוּא בְּבִרְוֵר נְצוּצוֹת דְּנִסְיוֹנוֹת וּבְמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ — אַז הִנֵּה "אֶהְיֶה יַעֲקֹב" הֵם כְּמוֹ "מִשְׁכְּנֵי יִשְׂרָאֵל".</p>
<p>And this is “How goodly are your tents, O Jacob” — for through avodah with the quality of “Mah” (self-nullification), and the awakening of the point of Judaism, and standing in the trial, then “How goodly are your tents, O Jacob” — like “Your dwelling places, O Israel.”</p>	<p>וְזֶהוּ "מֵה טָבוֹ אֶהְיֶה יַעֲקֹב" — דָּעַל יְדֵי הָעֵבֹדֶה בְּבַחֲבִיבֵי "מֵה" וּבְטוֹל הַיֵּשׁ שָׁלוֹ, וּמְעוֹרָר נִקְדַּת הַיְהוּדוּת, וְעוֹמֵד בְּנִסְיוֹן — הִנֵּה אִז "טָבוֹ אֶהְיֶה יַעֲקֹב" כְּמוֹ "מִשְׁכְּנֵי יִשְׂרָאֵל".</p>
<p>And behold, Bilaam wanted to curse Israel. But it is written (Devarim 23:6), “But Hashem your G-d reversed the curse into a blessing for you” — that there should be synagogues and study halls, and the Shechinah’s presence in Israel.</p>	<p>וְהִנֵּה בְלַעַם חָפֵץ לְקַלֵּל אֶת יִשְׂרָאֵל, וּכְתִיב: "וַיִּהְיֶה ה' יֹאמֵר לֵךְ אֶת הַקְּלָלָה לְבִרְכָה" — שִׁיְהִי בְּתֵי כְּנִסְיֹת וּבְתֵי מִדְרָשִׁים, וְהִשְׁרָאֵת הַשְּׂכִינָה בְּיִשְׂרָאֵל.</p>
<p>That is: the conduct with Israel is beyond nature — and this is “Havayah is my banner (נסי),” that through the refinement of trial-sparks, Havayah is our miracle — that truth will be revealed and all will recognize that nature itself is Elokus (G-dliness).</p>	<p>וְהִינּוּ: דֵּהֶנְהִגָּה עִם יִשְׂרָאֵל — הִיא לְמַעַלָּה מִן הַטָּבֵעַ. וְזֶהוּ "הוֹי נְסִי" — דָּעַל יְדֵי בְּרוּר נְצוּצֵי הַנִּסְיוֹנוֹת, הִנֵּה הוֹי הוּא נֵס שְׁלָנוּ — שִׁיְתְּגַלֶּה הָאֱמֶת, וְהַכֵּל יִכְרִיז — דֵּהֶטְבֵּעַ עֲצָמוֹ הוּא אֱלֻקוֹת.</p>

[NOTE Summary:

The discourse opens with the well-known verse, **“How goodly are your tents, O Jacob, your dwelling places, O Israel”**—originally uttered by Bilaam as a blessing. Chazal note that Bilaam intended to curse, but from his words, we infer what he truly feared: Jewish permanence in Torah institutions and the presence of the Shechinah among them. The Frierdiker Rebbe then introduces a triple interpretation of the pasuk **“נתת ליראיך נס להתנוסס”**—understood as a “test,” an “elevation,” and a “miracle.” These interpretations form the backdrop for understanding Jewish endurance in exile.

The maamar goes on to explain that “tent” (אהל) represents temporary Torah engagement—typically that of businessmen, who are called “Yaakov,” linked to the “heel” (עקב), being seemingly low but essential. “Dwelling” (משכן) represents permanent, continuous Torah study—embodied by “Yisrael,” the spiritual ideal of constant connection.

Despite this apparent hierarchy, the Frierdiker Rebbe reveals a paradox: in exile, especially **in the era of Ikvesa D’Meshicha**, trials of faith and mesirus nefesh elevate even temporary “tents” to the level of permanent “dwellings.” When a Jew overcomes trials not by arguing with the darkness but by **simply standing strong**, expressing the **essence of the soul (Yechidah)**, his

Friediker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מלוקטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

avodah surpasses structure and reason. The Baal Shem Tov's teaching on letter-permutations (צה"ר, צר"ה, רצ"ה) is invoked to show how the fiery desire (רצה) for G-dliness can transform צרה (trouble) into צהר (a skylight)—letting light in.

Finally, the maamar explains that **the Rebbe's personal release from prison reflects the cosmic mission of the Jewish people**: to transform darkness into divine revelation. Through the refinement of the "sparks of trial," the truth will emerge and the world will recognize that **"Hashem is our miracle (הוי' נסי)"**—even nature itself is Elokus.

Practical Takeaway

In our era—defined by hiddenness and distraction—the key to spiritual success is not just intellectual effort or religious observance, but **firm, inner resolve**. Whether one is a businessman or a scholar, the critical avodah is to **stand strong in the face of internal and external opposition**, activating the core of the soul that knows only truth. When we **do what we can**—learning, praying, giving tzedakah, or staying connected to holiness despite resistance—Hashem gives us **His strength**, beyond the natural. Your presence in this time and place is **Divinely intentional**, and through your strength, truth will be revealed in the world.

Chassidic Story

The Friediker Rebbe's Response Under Fire

During his imprisonment by the Soviets in 1927, the Friediker Rebbe was interrogated harshly. A Communist officer, revolver in hand, barked: "This little toy has made many men talk!" Without flinching, the Rebbe responded, **"That toy can frighten only one who has many gods and one world. I have One G-d and two worlds."**

This moment—an expression of **utter spiritual resolve without debate or anger**—is the embodiment of this maamar's teaching. He didn't try to reason or explain. He **stood in silent faith**, rooted in his **Yechidah**, the core of Jewish identity that no enemy can reach. And just as the maamar explains, it was precisely **this strength of simple faith** that turned darkness into light—culminating in the Rebbe's release on 12–13 Tammuz and the continuation of his holy mission.

Therapeutic-Psychological Integration (TPX)

Based on the Friediker Rebbe's discourse on "1929)" "שְׂרָאֵל" מִשְׁכַּנּוֹתָיִךְ יַעֲקֹב מִשְׁכַּנּוֹתָיִךְ יִשְׂרָאֵל" (מה טבו אהלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכַּנּוֹתָיִךְ יִשְׂרָאֵל) (1929)

The Disguised Power of the Trial: A Psychological Reframing

This maamar reveals a profound inner architecture of spiritual and psychological resilience. The Rebbe distinguishes between two modes of Jewish spiritual presence: **the "tent"**—a temporary, flexible place of holiness (אהליך יַעֲקֹב), and **the "dwelling"**—a stable, permanent sanctuary

Frierdiker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מלוקטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

(משכנותיך ישראל). On a therapeutic level, these symbolize the difference between **sporadic coping strategies** versus **sustained internal stability**.

Traditionally, the businessman—immersed in worldly affairs—is associated with the “tent,” while the full-time Torah scholar lives in the “dwelling.” But here the Rebbe shifts the paradigm. In the darkness of exile, particularly **Ikvesa d'Meshicha** (the generation before Redemption), the distinction collapses. Why? Because the most potent spiritual growth happens **not in calm environments**, but in the **arena of the struggle**—in the presence of what psychology calls **internal dissonance**.

The Rebbe teaches that **trials** (**ניסיונות**) are not barriers but catalysts. The pain, confusion, and concealment that arise in crisis are not flaws in the system. Rather, they are invitations to reach **the Yechidah**—the indestructible core of self that transcends logic and emotion. In psychological terms, this mirrors the **true self** or **core identity**, which trauma often conceals but cannot destroy.

The person facing anxiety, depression, or spiritual numbness doesn't transform by arguing with the darkness. Nor does healing come from rationalizations. Instead, one heals by **standing firm**, **refusing to collapse**, and choosing to **act from the deepest part of self**—even if no inner feeling supports it.

Like the Rebbe's analogy of letter permutations—צרה (crisis), when met with רצון (desire), becomes צהר (a skylight)—so too, the inner human landscape shifts when a person taps into will and faith over feeling. That transformation doesn't happen **because the trial disappears**, but because the person **accesses a level of soul that transcends circumstance**.

This is deeply relevant for trauma survivors. Often, the greatest pain is the sense that **the trial has meaninglessness**, that suffering has no context. The Rebbe's teaching flips that: the more concealed the spark, the **higher its origin**. That's not spiritual sugarcoating—it's an ontological truth. The darkness isn't just something to survive—it's the very platform through which one can reveal the infinite.

The maamar's closing emphasis is radical empowerment: if you're here—in this time, this body, this era—it's because **G-d chose you**. And He equips you with the power to overcome, not only for your sake but for the world's sake. In therapeutic terms: your very symptoms, struggles, and sensitivities may point directly to your **spiritual assignment**.

True Story

The Mountain Climber Who Carried the Truth

Friediker Rebbe

בס"ד, ליי"ב וי"ג תמוז תרפ"ט

מאמרים מלוקטים

With the help of Heaven, on the 12th and 13th of Tammuz 5689-1929

A young woman from the Netherlands suffered severe emotional abuse as a child. As an adult, she felt numb, lost, dissociated. She traveled the world searching for spiritual truth—mountain monasteries, silent retreats, philosophical seminars. But nothing brought peace. One day, during a silent hike in the Andes, she slipped and found herself hanging off a cliffside. No one was nearby. Panic surged.

Then something strange happened. From deep within, a silent clarity emerged: “You were born for something.” It wasn’t a voice. It wasn’t comforting. It was just **truth**. She found a hold, pulled herself up, and hiked down in silence.

Years later, after rebuilding her life and helping hundreds of trauma survivors, she said: **“It was the moment I stopped asking why, and just decided to live from that place of silent knowing. That cliff didn’t change me. I just touched who I always was.”**

That’s the Yechidah.

That’s “Havayah Nisi.”

That’s the tent becoming a dwelling.

Source: Based on an interview published in *Psychology Today*, 2018, and personal documentation from trauma therapist Els van der Helm. **END NOTE]**